

PÄÄKIRJOITUS

Tärkeimmät keskustelukumppanit

Syksy on alkanut mielenkiintoisissa merkeissä. Syyskuussa pieni lähetystö kävi luovattamassa n. 11 000 seurakuntalaisen nimet arkkipiispa Jukka Paarmalle Turussa. Mukana oli rovasti Keijo Rainerman johdolla pappeja, teologian maistereita, jotka eivät ole saaneet pappisvihkimystä, naisteologeja, teologian opiskelijoita sekä seurakuntalaisia.

Puheenvuorot on luettavissa ”Rakentavia ratkaisuja” -vetoomuksen kotisivulla (www.rakentaviaratkaisuja.fi). Sekä luetun, että kuullun perusteella voidaan todeta että tilaisuus oli varsin merkittävä ja luonteeltaan koskettava.

Mielestäni merkittävää koko hankkeessa on mm. se tosiasia, että vetoamus oli todella laajapohjainen. Allekirjoittajien joukosta löytyy niin eri herätysliikkeiden, seurakuntien kuin myös naispappienkin nimiä. Vetoamus oli eri piirejä yhdistävä ja ainakin siinä mielessä todella rakentava. Se poikkesi monista aikaisemmista vetoamuksista siinä, ettei se ollut vain pappien ja teologien nimilistä, vaan ennen kaikkea kirkkokansan, seurakuntaaktiivien lista.

Murheellista vain on todeta, ettei edes 11 000 seurakuntalaisen ja papin nimilistä saa aikaan minkäänlaista vaikutusta. Piispat kokoontuivat ja ovat sen jälkeen puhuneet. Vaihtoehtoja ei ole, olkoonkin että piispojen äänensävy on kyllä osittain maltillinen.

Porvoon hiippakunnassa on järjestetty piispanvaali, ja tulos oli odotettavissa. Keskusteluissa virkakysymys kiinnosti eniten, ja se oli oikeastaan ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikkia oppeja ja opettajia on arvostettava ja tuomittava. Naispappeuskysymys on ylitsepäsemätön este, sanottiin.

Mielestäni molemmat tapahtumat osoittavat samaan suuntaan. Johtopäätösten aika on tullut. Pitkään on keskusteltu kirkon johdon kanssa siitä, eikä jossakin hiippakunnassa voitaisi järjestää perinteisellä kannalla olevien teologien pappisvihkimys, mutta vastaus on harvinaisen selvä: ei onnistu.

Piispat ovat puhuneet. Piispa Erik Vikström on kolumnissaan Kyrkpressen-lehdessä sanonut, että piispainkokouksen selonteko on Pyhän Hengen viesti meille kaikille. Sitä tulisi nyt noudattaa, eikä kenenkään tule vastustaa Hengen viestiä.

Vaikka piispa Erik Vikström tarkoittaa hyvää ja muiden piispojen tapaan etsii ulospääsyä vaikeasta, kaikkia repivästä kiistasta, niin on mielestäni pelättävissä, ettei resepti toimi. Ketään ei voi eikä tule pakottaa toimimaan vastoin omaatuntoaan.

Mielestäni nyt on mietittävä tilannetta uudestaan. On kysyttävä, kenen kanssa keskusteluja tulisi jatkaa, kun nykyinen tie ei ole johtanut toivottuun tulokseen.

Olen aidosti sitä mieltä, että piispojen sijasta tulisi nyt virittää keskustelua ja kirkkokansan eli seurakuntalaisten kanssa. On annettu ymmärtää, että kyse on vain niiden teologiien ongelmasta, jotka eivät saa vihkimystä. Edelleen on sanottu, että ryhmä on loppujen lopuksi hyvin pieni. Onko todella näin? Molemmat syksyn tapahtumat puhuvat samaa kieltä: kyse on paljon isommasta ryhmästä kuin halutaan myöntää. Kyse on myös seurakuntalaisten ongelmasta.

Nyt pappien ja teologiien tärkeimmiksi keskustelukumppaneiksi pitää tulla jumalanpalvelukseen kokoontunut seurakunta sekä ennen kaikkea Pyhä Jumala itse. Asemasodasta tulisi päästä pois. Jatkuva jankutus ei tuo mitään uutta eikä koidu siunaukseksi.

Pikemmin tulisi nyt käyttää Gamalielin avainta (Ap. t. 5:38–39) tilanteen laukaisemiseksi. Annettakoon omantunnon ja toiminnan vapaus molemmille ryhmille, ja antakoon Jumala itse kirkolleen vastauksen ajan myötä. Aina yhdessä, usein yh-

dessä, niin usein kuin mahdollista yhdessä – kaikki nuo ovat parempia vaihtoehtoja kuin ei koskaan yhdessä! Jumalan tahto on löydettävissä Pyhästä Raamatusta, mutta jos olemme eri mieltä siitä, miten Raamattua tulisi ymmärtää, emme saisi riidellä vaan meidän tulisi toimia rakentavasti yhdessä ja erikseen, mahdollisuuksien mukaan. Pääasia on, että julistamme Jumalan sanaa, että ihmiset löytävät Vapahtajansa ja että he saavat apua ja Jumalan siunausta ongelmiinsa.

Ymmärtääkseni ”rakentavat ratkaisut” osoittavat samaan suuntaan. Uskon, että monet seurakuntalaiset ovat sitä mieltä, että mahdumme erimielisyyksistämme huolimatta samaan kirkkoon. Nyt tarvitaan viisautta ja nöyryyttä, jotta emme pilaisi Jumalan työtä. Jumala itse vahvistakoon sitten, mitä Hän siunaa.

Nyt tarvitaan siis rukousta ja keskusteluja – tärkeimpien keskustelukumppanien kanssa!

10.10.2006
Henrik Perret

